

Erich Kästner

Szilveszteréji tanács

Csak ne terheld túl programokkal
az évet, mint egy vén gebét,
hívén, a súly rajt' még kevés,
mert még lerogy a porba s ott hal.

Minél vérmesebbek a tervek,
annál satnyább a diadal.
Az ember nagy tettekre gerjed,
de végül csúnyán elhasal!

Mi haszna kudarc-pírban élni?
S mily hasztalan a holnapot
ezer dologra elígélni.
Ne programot! Csak úgy javuljatok!

Látomás a holnaputánról

S hogy jött megint egy háború,
szóltak a nők: Na nem!
Itt a kulcs; fivér, férj, fiú
itthon marad nekem!

Haduk, hol csak vezér lakott,
botokkal felvonult,
s ki bent volt, várta kint a bot,
hiába is lapult.

Térdre lett fektetve a had,
ki háborút süvölt:
minisztert, bankárt, hadurat
botjuk buzgón püfölt.

Tört is bot, és sajgott csapás;
hencegés bennszorul.
Lett sokféle óbégatás,
de háború sehol.

A nők serege hazatér;
sok férfi várja honn –
„Nincs háború, ez mért nehéz?!”

A férfinép meg félrenéz;
csak ki az ablakon...

December

Öreg az év. A haja gyér.
Nem is virgonc nagyon.
Tudja már végnapját az év.
S -óráját is, bizony.

Sok végbement. Sok elmaradt.
Mindkettőt födi hó.
A világ: álom, hó alatt.
És fáj a mélabú.

Még fogy a hold. S megint kerek.
Mi múlik, nem telik.
Minden téboly. De tervezett.
Rejtély, ha érted is.

A gyermekeknek Télapó
az álmaiba jó.
Házakban meleg kandalló
és aranyzöld fenyő.

Hogy bámultad a csodafát
egykor, fényeivel.
Most te játszod a Mikulást,
de benne nem hiszel.

Az óra az éjfél utáni –
hang szólal ércesen:
Az év végnapját ismeri,
a magadét te nem.

Hotelszóló, férfihangra

Az én szobám ez, s nem az enyém mégsem.
Lám, kéz a kézben ágyak állnak ott.
Két ágyból egy fölösleges egészen.
Minthogy már megint egyedül vagyok.

Ásít a koffer. Vonz engem is vánkos.
Akihez mentél, idegen pofa.
Jól ismerem. Most minden jót kívánok.
S már-már kívánom, sose érj oda.

Elengednem nem is szabadott volna!
(Nem miattam. Jó társam a magány.)

De: ha egy nőt holmi ballépés vonzza,
az ember jobb, ha útjába nem áll.

Még eltévedsz a nagy ismeretlenben!
Bár ne vinne túl messze a szeszély...
De én ma este berúgok kegyetlen',
s imádkozom kicsit: boldog legyél.

Tatár Sándor fordításai

A ma leginkább ifjúsági prózaíróként ismert Eric Kästner (1899–1974) a 20. századi németnyelvű irodalom legsokoldalúbb alkotói közé tartozott; ifjúsági és szépirói oeuvre-je (legjelentősebb „felnőtt-könyve” a Fabian című regény) mellett forgatókönyv- és tárcaíró, esszéista és költő. Versei igen gyakran satirikusak (kabarészínepadi költő is volt), emberi, leggyakrabban nyárspolgári magatartásmódokat vagy társadalmi visszásságokat karikírozóak; verses életművében erős a pacifista vonulat.

T. SZABÓ LÁSZLÓ: Osztódásra felkészülni – 2015

